

Arrest

nr. 267 496 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient samen met zijn toenmalige echtgenote op 3 augustus 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

Zij worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 28 februari 2011 en op 18 augustus 2011.

Op 12 september 2011 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) aan verzoeker en zijn toenmalige echtgenote de status van vluchteling toe.

1.2. Op 6 november 2017 deelt de commissaris-generaal mee dat een nieuw element in verband met verzoekers vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen. Uit informatie waarover het

CGVS beschikt blijkt dat hij België in 2012 heeft verlaten. Dit nieuwe element zou de commissaris-generaal ertoe kunnen brengen om deze status in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 november 2017 wordt verzoeker gehoord in het kader van een heroverweging van de toegekende vluchtelingenstatus.

Zijn toenmalige echtgenote wordt op 13 september 2016 omwille van nieuwe elementen in verband met haar status, zijnde haar vertrek uit België in 2012 alsook haar Iraaks paspoort, gehoord in het kader van een heroverweging van de toegekende vluchtelingenstatus.

Op 20 februari 2018 deelt de commissaris-generaal mee dat een nieuw element in verband met verzoekers vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat verzoeker strafrechtelijk is veroordeeld. Dit nieuwe element zou de commissaris-generaal ertoe kunnen brengen om deze status in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Op 6 maart 2018 wordt verzoeker gehoord in het kader van een heroverweging van de toegekende vluchtelingenstatus.

1.3. Op 30 mei 2018 neemt het CGVS een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Het CGVS trekt deze beslissing vervolgens in op 22 januari 2020. Het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen deze oorspronkelijke beslissing werd door de Raad verworpen op 27 januari 2020 bij arrest nr. X.

1.4. Op 31 maart 2021 werd verzoeker opgeroepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud op 27 april 2021. Hij reageerde niet op deze oproeping.

Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus van verzoeker wordt ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 24 oktober 1977 in Bagdad, Centraal-Irak, bent geboren. In 2000 ging u aan de slag als agent binnen de politiediensten van Saddam Hoessein. U bekleedde er de rang ‘mulazzim’ (‘luitenant’). In 2002 werd u ontslagen omdat u geen lid was van de Baathpartij. In 2004, na de val van het Baath-regime, ging u opnieuw in dienst bij de Iraakse politie. U diende als ‘mulazzim owwal’ (‘eerste luitenant’) bij liwa 1 (‘brigade’), fawj 3 (‘bataljon’), seraya 4 (‘compagnie’) en stond in voor de fysieke paraatheid van de rekruten. In 2007 werd u aangesteld als hoofd van de afdeling ‘Operaties’ van fawj 3 te Karrada. Uw dienst was onder andere verantwoordelijk voor de bemanning van de checkpoints in Karrada. U had de bevoegdheid om rechtstreeks te communiceren met het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Na verloop van tijd werd u de rang van ‘naqib’ (‘kapitein’) toegekend. In de loop der jaren werden u en uw eenheid herhaaldelijk aangevallen. U deed meermaals aangifte van deze incidenten. Bovendien moest u een aantal keer verhuizen omwille van de sektarische spanningen en omwille van uw werk.

Op 31 juli 2009 werd de bank van Zawaiya, dewelke instond voor de uitbetaling van de salarissen van de ambtenaren van het ministerie van defensie, overvallen door aanhangers van de Dawa-partij. U werd op de hoogte gebracht van de overval en vernam dat de lijfwachten van vicepresident Adel Abdel Mehdi bij de overval betrokken waren. U gaf dit door via de radio. Eén van de lijfwachten werd nadien opgepakt wegens zijn betrokkenheid bij de overval. Het nieuws van de mogelijke betrokkenheid van Adel Abdel Mehdi sijpelde door naar de buitenwereld en stelde de vicepresident in een slecht daglicht. U werd gezien als diegene die de betrokkenheid van Adel Abdel Mehdi naar buiten had gebracht.

Zeven dagen na de overval werd er een kleefbom onder uw wagen geplaatst.

Omstreeks november 2009 kwam u in aanvaring met S.I.A.N.(...), een lid van de Badr-brigade, toen die samen met zijn aanhangers de directeur van een bedrijf hadden ontvoerd. In de discussie die zich ontspon kwam hij terug op de bankoverval en zei dat u werd gezocht.

Op 20 december 2009 werd u opgeroepen door F.a.-S.(...), een lid van de Badr-brigade en tevens de veiligheidsadviseur van het ministerie van binnenlandse zaken. Hij zei dat u voor eigen financieel gewin een niet vergunde disco in uw wijk had gedoogd. U werd gearresteerd, naar een gevangenis overgebracht, en mishandeld. Op een gegeven moment werd u met een zwaar voorwerp op het hoofd

geslagen en verloor u het bewustzijn. Op 5 januari 2010 werd u door de Iraakse politiediensten teruggevonden in een afvalcontainer. U was zwaargewond en werd overgebracht naar het ziekenhuis van Medinat Al Tob. U kwam terug bij bewustzijn maar u heeft tot april 2010 geen herinneringen aan wat er zich in tussentijd heeft afgespeeld.

Weinig later verliet u Irak en reisde u samen met uw toenmalige geliefde, D.S.L.L.(...) (OV 6.664.738 - CG 10/17001/B: toekenning vluchtelingenstatus dd. 12/09/2011), naar Damascus in Syrië. In mei 2010 besloot u zich met haar te verloven en op 1 juni 2010 werd het huwelijk in Damascus voltrokken.

Op 4 juni 2010 verlieten u en uw echtgenote Syrië om naar Europa te reizen. Jullie kwamen op 2 augustus 2010 in België aan en dienden op 3 augustus 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 september 2011 werden u en uw echtgenote de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 6 november 2017 werd u door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 27 november 2017 omdat er een nieuw element in verband met uw vluchtelingenstatus in aanmerking moest worden genomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikte bleek namelijk dat u België in 2012 had verlaten.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd duidelijk dat er zich op 21 januari 2012 een incident had voorgedaan waarbij u uw echtgenote had aangevallen. U werd hiervoor veroordeeld. U en uw echtgenote zijn sinds 3 november 2015 gescheiden.

Op 8 december 2017 ontving het CGVS informatie waaruit bleek dat u op 31 oktober 2012 bij het Hof van Beroep van Antwerpen definitief werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van twee jaar voor het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen of slagen met voorbedachten rade met ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg, met de omstandigheid dat de schuldige het wanbedrijf heeft gepleegd tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Het slachtoffer in kwestie was uw echtgenote.

Op 20 februari 2018 werd u naar aanleiding van deze nieuwe elementen opgeroepen voor een nieuw persoonlijke onderhoud op 6 maart 2018.

In het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus legde u volgende documenten voor: Belgische reispas dd. 16/11/2017, kopie eerste pagina Belgische reispas dd. 04/11/2015, kopie identiteitskaart dd. 12/04/2008, kopie nationaliteitsbewijs dd. 12/11/2010, vertaling van Arabische huwelijksakte dd. 01/06/2010, Iraaks diploma boekhouding (+ vertaling), kopie loonbrief dd. 2009, kopie attest van afwezigheid dd. 20/08/2009, kopie verpleegkundige ontslagbrief - AZ Sint-Jan, kopie medisch attest Sint-Andriesziekenhuis dd. 08/03/2011, kopie medisch attest - AZ Sint-Jan dd. 01/07/2011, kopie medisch attest - AZ Sint-Jan dd. 22/08/2011, kopie medisch attest i.v.m. rotsbeenfractuur, kopie medisch attest van chronische aandoening dd. 29/11/2017, foto's in verband met verwondingen, business card, brief van advocaat m.b.t. echtscheiding dd. 15/11/2015, vonnis van de familierechtbank - echtscheiding dd. 03/11/2015, overschrijving van een vonnis - echtscheiding dd. 10/06/2016, brief van advocaat m.b.t. veroordeling dd. 13/11/2012, attesten in verband met schuldaflossingen, handgeschreven samenvatting, handgeschreven contactgegevens van vriend - Mustafa, foto tijdens Nederlandse les, twee deelcertificaten Nederlands les, aanbevelingsbrief Opnieuw & C°, overschrijving van een vonnis echtscheiding dd. 10/06/2016, attesten van Xerius.

Op 30 mei 2018 nam het CGVS een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus Het CGVS trok deze beslissing vervolgens in op 22 januari 2020. Het beroep dat u had ingesteld tegen deze oorspronkelijke beslissing werd verworpen door de RvV op 27 januari 2020.

Op 31 maart 2021 werd u opgeroepen voor een nieuw persoonlijke onderhoud op 27 april 2021. U reageerde niet op deze oproeping.

B. Motivering

U werd op 12 september 2011 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat het geen vervolging vreest.

U werd op 31 maart 2021 een laatste maal opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 27 april 2021 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 57/6/7, §3 van de Vreemdelingenwet (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U kwam niet opdagen op het persoonlijk onderhoud. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van uw persoonlijk onderhoud noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw vluchtelingenstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier en dit overeenkomstig artikel 57/6/7 §4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van de nieuwe elementen die aan het licht kwamen bij het heroverwegen van uw vluchtelingenstatus, kan niet langer geloof worden gehecht aan de voorgehouden redenen en incidenten die tot uw vertrek uit Irak hebben geleid.

Op basis van de nieuwe elementen in het dossier van uw ex-echtgenote is het ongeloofwaardig dat u zich op het moment van de aangehaalde asielmotieven daadwerkelijk in Irak bevond.

Uit de verklaringen van uw ex-echtgenote en de door haar neergelegde stukken, met name haar origineel Iraaks paspoort, blijkt dat uw ex-echtgenote Irak vóór 2010 Irak heeft verlaten. Volgens haar verbleef ze reeds in 2008 in Syrië, al kan ze geen zicht bieden op de exacte datum van vertrek uit Irak (zie CGVS, L(...), 13/09/2016, p. 4-5, 6-7). Nog volgens uw ex-echtgenote verbleef u al voor 2008 in Syrië en leerden jullie er elkaar omstreeks die periode kennen. Deze verklaringen staan uiteraard haaks op wat u heeft verklaard, namelijk dat u tot het voorjaar van 2010 in Irak heeft verbleven en er uw echtgenote leerde kennen toen ze als verzorgster in uw ouderlijke woonst te Bagdad werkte (zie CGVS, R(...), 28/02/2011, p. 6-7). Nog volgens uw ex-echtgenote werkte u op het moment dat jullie elkaar in Syrië leerden kennen niet langer voor de politie, maar had u in Irak enkele bouwprojecten. Volgens haar waren die bouwprojecten ook de reden dat jullie een aantal keer vanuit Syrië naar Irak zijn teruggekeerd. Jullie laatste bezoek aan Irak werd dan weer ingegeven door medische noden als gevolg van een auto-ongeval (zie CGVS, L(...), 13/09/2016, p. 7). Haar verklaringen staan dan ook haaks op wat u bij het doorlopen van uw verzoek om internationale bescherming heeft volgehouden, namelijk dat u tot december 2009 voor de Iraakse politie heeft gewerkt (zie CGVS, R(...), 28/02/2011, p. 7-9). Bij confrontatie met de verklaringen van uw ex-echtgenote ontkent u haar verklaringen en herhaalt u úw verklaringen. Uw versie van de feiten is echter niet compatibel met de inhoud van het paspoort van uw echtgenote. Uit het paspoort blijkt namelijk dat uw echtgenote in de periode 2009 en 2010 effectief met een Syrische verblijfsvergunning in Syrië verbleef.

Vervolgens legde u incoherente en vage verklaringen af over uw vertrek uit Irak. Waar u bij het doorlopen van asielprocedure beweerde dat u Irak in het voorjaar van 2010 heeft verlaten, verklaart u in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus dat u Irak reeds in 2009 heeft verlaten (zie CGVS, R(...), 27/11/2017, p. 5). Bovendien kan u niet zeggen of u bij vertrek al dan niet werd vergezeld door uw ex-echtgenote (zie CGVS, 27/11/2017, p. 5-6). Het is merkwaardig dat u zich op dergelijke wijze tegenspreekt en geen uitsluitel kan bieden over wie u vergezeld bij die reis. Vervolgens kan u evenmin zeggen waar u de grens overstak. U zegt uiteindelijk weinig meer dan dat u met de taxi de grens overstak en daarbij hulp kreeg van een vriend. U kan echter niet toelichten op welke wijze deze

persoon u hielp. Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen allerminst overtuigen (zie CGVS, R.(...), 27/11/2017, p. 9-10).

U heeft bovendien geen overtuigend begin van bewijs om aan te tonen dat u effectief tot en met 2009 voor de Iraakse politie heeft gewerkt en pas in het voorjaar van 2010 Irak heeft verlaten. Nochtans kan logischerwijs worden verwacht dat u dergelijke stukken kan voorleggen.

Meer nog, uit uw verklaringen en de inhoud van het administratief dossier blijkt dat u weigert om essentiële stukken ter staving van uw verblijfplaatsen voor te leggen. U legt namelijk ongeloofwaardige verklaringen af over uw Iraaks paspoort. Bij het doorlopen van jullie asielprocedure in 2010-2011 verklaarden u en uw voormalige echtgenote dat het paspoort door de smokkelaar werd ingehouden (zie Verklaring, R.(...), vraag 21 - zie Verklaring, L.(...), vraag 21). In het kader van de heroverweging van de vluchtelingenstatus verklaart uw ex-echtgenote echter dat jullie, op uw aansturen, doelbewust enkel kopieën van de eerste pagina's uit jullie paspoorten hebben voorgelegd (zie CGVS, L.(...), 13/09/2016, p. 4). U ontkent de verklaringen van uw ex-echtgenote, maar u legt tegelijk uiterst incoherente en dus ongeloofwaardige verklaringen af over wat er met uw paspoort is gebeurd. U beweert dat u het paspoort omstreeks 2012 heeft teruggekregen van de smokkelaar, maar vervolgens spreekt u zich tegen over wat er met het paspoort is gebeurd. Eerst verklaart u dat het paspoort zich bij uw ex-echtgenote bevindt maar na een pauze tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u plots dat uw ex het paspoort heeft verscheurd (zie CGVS, R.(...), 27/11/2017, p. 7). Dat u doorheen het doorlopen van de verschillende procedures incoherente verklaringen aflegt betreffende uw paspoort, in combinatie met het feit dat uw ex-echtgenote wél haar paspoort voorlegt, laat vermoeden dat u uw Iraaks paspoort achterhoudt en op die manier verhindert dat het CGVS zicht krijgt op de inhoud van het document. Niet enkel verzaakt u daarmee aan de medewerkingsplicht die op u rust, het laat ook vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op uw verblijfplaatsen vóór uw komst naar België.

U verwijst verder naar de foto's die u eerder heeft voorgelegd, maar het is onduidelijk wanneer en in welke context deze foto's zijn gemaakt. Ze hebben dus weinig of geen bewijswaarde. Na het persoonlijk onderhoud van 27 november 2017 legt u kopieën voor van een loonfiche en een kopie van een attest van afwezigheid (dd. 20/08/2009). Ook deze documenten hebben weinig of geen bewijswaarde. Het is namelijk merkwaardig dat u de documenten pas jaren na uw vertrek uit Irak heeft voorgelegd. Bovendien gaat het om kopieën en bijgevolg makkelijk te manipuleren documenten, waardoor ze bij voorbaat een beperkte bewijswaarde hebben. De bewijswaarde van het attest van uw afwezigheid wordt verder teniet gedaan door de vaststelling dat er een opvallende fout in de Engelse hoofding van het document staat. Het attest heeft het namelijk verkeerdelijk over het 'Republic of Iraq, [...]nistry of Interior, Commanding of [...]ational police forces'. Los daarvan bevat uw asielrelaas bijkomende incoherenties, met name over uw desertie (zie verder). Uw documenten hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze en coherente verklaringen, wat hier dus niet het geval is. Kortom, de neergelegde documenten hebben geen enkele bewijswaarde, laat staan dat ze kunnen aantonen dat u tot en met 2009 in Irak voor de Iraakse politie heeft gewerkt.

Daarnaast verklaarde u over medische attesten te beschikken betreffende uw hospitalisatie na uw detentie in 2009. U legt echter geen enkel begin van bewijs voor hieromtrent, dit ondanks de expliciete vraag van het CGVS om dit wél te doen (zie CGVS, R.(...), 27/11/2017, p. 10-11).

Daarnaast legt u incoherente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de incidenten die tot uw vertrek uit Irak leidden.

Bij het doorlopen van de asielprocedure in 2010-2011 gaf u aan dat uw problemen voortvloeiden uit uw interventie tijdens een bankoverval op 31 juli 2009. Als gevolg daarvan werd een week later een kleefbom onder uw wagen geplaatst, kwam u in november 2009 in aanvaring met een lid van de Badr-brigade, en werd u op 20 december 2009 bij het ministerie van binnenlandse zaken gearresteerd en mishandeld door overheidsofficials die banden hadden met de Badr-brigades. In het kader van de heroverweging van uw status geeft u echter een andere versie van de feiten. U spreekt zich om te beginnen tegen over het tijdstip van de bankoverval. Zo beweert u dat de bankoverval op 31 augustus 2009 plaatsvond (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 5). Vervolgens past u dit aan en herhaalt u dat de bankoverval wel degelijk op 31 juli 2009 plaatsvond (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 6). Bovendien bent u vergeten dat er een week later een kleefbom onder uw wagen zou zijn geplaatst, wat gezien de ernst van het incident zeer merkwaardig is (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 7). Daarnaast legt u bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de verdere afwikkeling van uw probleem. U stelt namelijk dat u drie à vier dagen na de bankoverval bij het ministerie werd geroepen, er werd gearresteerd, en

nadien werd mishandeld (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 7). Een tweetal weken later, omstreeks september 2009 werd u door uw familie teruggevonden. Dat is een compleet andere lezing van de beweerde gebeurtenissen dan in 2011. Toen verklaarde u namelijk dat u pas op 20 december 2009 bij het ministerie werd geroepen en op 5 januari 2010 door de Iraakse politiediensten werd teruggevonden. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen houdt u het er bij dat de feiten werkelijk plaatsvonden maar dat u een probleem heeft met data (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 7). Dat is echter geen afdoende verschoning voor de flagrante tegenstrijdigheden.

Vervolgens vermeldt u dat u na de bankoverval werd gezocht op verdenking van desertie en wapendiefstal (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 5, 6, 8). Ook dit bevestigt het frauduleus karakter van uw verklaringen omtrent uw vluchtaanleiding. Er mag namelijk redelijkerwijs worden verwacht dat u dit essentieel element voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming reeds had vermeld bij het doorlopen van uw asielpcedure in 2011. U kan niet verklaren waarom u dit niet van meet af aan heeft gemeld (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 7).

Bovendien vallen uw verklaringen over de beschuldigingen van desertie en wapendiefstal niet te vereenzelvigen met uw verklaringen uit 2011. De beschuldigingen zouden namelijk gebaseerd zijn op een onwettige afwezigheid midden augustus 2009 (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 5-7), terwijl u volgens uw initiële versie van de feiten nog tot december 2009 voor de politie heeft gewerkt. Los daarvan kan u weinig of niets concreets vertellen over de beschuldigingen aan uw adres of de stand van het onderzoek. U kan niet zeggen wanneer u vernam dat u van deze zaken werd beschuldigd. Meer nog, u kan zelfs niet zeggen of u bij aankomst in België op de hoogte was van de beschuldigingen aan uw adres (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 7). U beweert dat er een procedure tegen u werd gestart, maar u kan niet zeggen hoe het ondertussen met die procedure staat. Vervolgens heeft u geen enkel concreet begin van bewijs waaruit blijkt dat u omwille van deze beschuldigingen wordt gezocht. Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen geenszins kunnen overtuigen en enkel het bedrieglijk karakter van uw asielmotieven illustreren.

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat u ook een aantal andere details uit uw asielaanvraag bent vergeten. Zo beweerde u in 2011 dat u op het moment van uw vertrek bij de politie vier assistenten had. U noemde deze bij naam en rang (zie CGVS, R.(...), 18/08/2011, p. 6). U slaagt er later echter niet meer in om deze personen te benoemen. U weet enkel dat er een chauffeur was die A.(...) heette (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 14). In 2011 meldde u deze echter niet als één van uw assistenten. Evenmin kan u zich herinneren wie u via de radio op de hoogte bracht van de bankoverval (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 14-15).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen concludeert het CGVS dat u de vluchtelingenstatus heeft verkregen op grond van feiten die u verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden en op basis van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status.

Vervolgens zijn er geen redenen om u alsnog de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

U beweert weliswaar dat uw zus omwille van uw werk bij de Amerikanen werd vermoord (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 11), maar hier kan geen geloof aan worden gehecht. U spreekt zich namelijk tegen over het tijdstip van haar overlijden. Initieel beweerde u dat ze in 2004 om het leven kwam (zie Verklaring, vraag 30). Momenteel verklaart u dat ze pas in 2006 werd vermoord (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 11). Bovendien is het hoogst merkwaardig dat u in 2011 niet heeft gemeld dat uw zus omwille van uw professionele bezigheden werd gedood. Er mocht namelijk worden verwacht dat u dat van meet af aan had gemeld. U heeft verder geen concrete en geloofwaardige indicaties dat u om die reden in Irak wordt geviseerd. Los daarvan heeft u niet het minste begin van bewijs betreffende haar overlijden voorgelegd, laat staan van de problemen die u omwille van haar dood zou hebben.

Vervolgens beweert u dat u door uw stam verstoten werd en daarom niet naar Irak kan worden teruggeleid. Uw verklaringen over uw verstoting zijn in het geheel ongeloofwaardig. In de eerste plaats omdat u dit essentieel element voor de beoordeling van uw vrees niet heeft gemeld bij het doorlopen van uw asielpcedure in 2011 (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 11). Dat u plots dergelijke nieuwe elementen inroept valt bezwaarlijk ernstig te nemen. U heeft geen afdoende uitleg om dit te verklaren. U geraakt niet verder dan te zeggen dat u van het CGVS de kans niet kreeg om dit te melden. Die uitleg is niet geloofwaardig aangezien u tot driemaal toe werd geïnterviewd en u steeds te kennen gaf dat u alle

elementen had kunnen vertellen. Bovendien legt u zeer incoherente en onvolledige verklaringen af over uw verstoting. U beweert namelijk dat u niet één keer, maar tot tweemaal toe werd verstoten: éénmaal mondeling en éénmaal schriftelijk (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 11-12). De eerste keer werd u verstoten omwille van de moord op uw zus, de tweede keer omwille van de arrestatie van een familielid dat bij Al Qaeda aangesloten was. Nadien komt u daarop terug en beweert u dat u in feite slechts één keer werd verstoten, maar dat het eerst om een mondelinge verstoting ging die pas later op papier werd gezet (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 12). Dergelijke aanpassingen zijn weinig meer dan post factum verklaringen met als enig doel alsnog enige coherentie aan uw verklaringen te geven. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u - afhankelijk van de versie van uw verklaringen - omstreeks 2007 of 2008 werd verstoten, maar daar pas van op de hoogte werd gesteld nadat u in België aankwam, dus meer dan drie jaar na uw verstoting. Volgens u durfde men u niet onmiddellijk te verstoten aangezien het hoofd van uw stam bang voor u was (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13). Die uitleg kan absoluut niet overtuigen. Niet in het minst omdat u niet kan zeggen wanneer u vernam dat u was verstoten. U weet enkel dat u op dat moment in België was (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13). Ook nu biedt u geen overtuigende uitleg voor deze vreemde gang van zaken. U verwijst enkel naar het informeel karakter van de stammenwerking (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13). Vervolgens is het opmerkelijk dat er geen enkele poging werd ondernomen om tot verzoening met uw stam te komen. Aangezien het verregaande karakter dat een verstoting volgens u heeft, is het zeer merkwaardig dat jullie niet probeerden om tot een vergelijk te komen. Ook nu heeft u geen goede verklaring. U stelt enkel dat uw vader u niet kan vertegenwoordigen omdat hij te oud is en dat de andere broer waarmee u contact heeft niets voor u kan doen aangezien hij het syndroom van Down heeft (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13). Los daarvan zijn er geen concrete of geloofwaardige indicaties dat u omwille van uw verstoting moet vrezen voor represailles van uw stamleden, waardoor het ongeloofwaardig karakter van uw vrees niet wordt weggenomen. U heeft tot slot geen begin van bewijs betreffende uw verstoting, wat mag verbazen aangezien u verklaart dat er een schriftelijke neerslag van uw verstoting bestaat (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13).

Vervolgens verwijst u naar de problemen die u kende omwille van uw verleden bij de Iraakse politie, zowel ten tijde van het Baath-regime als na de val. U schept geen duidelijkheid over het tijdstip van uw vertrek uit Irak en er zijn geen overtuigende of geloofwaardige elementen die aantonen dat u omwille van dat verleden momenteel voor represailles moet vrezen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u omwille van uw professioneel verleden niet naar Irak kan worden teruggeleid. U beschikt bovendien niet over enig concreet en overtuigend bewijs om die vrees te ondersteunen.

U maakt niet aannemelijk dat u omwille van geheugenproblemen niet in staat bent om een correcte weergave van de feiten te geven.

Doorheen de procedure tot heroverweging van de vluchtelingenstatus geeft u te kennen dat u geheugenproblemen heeft en bijgevolg foutieve verklaringen aflegt (zie CGVS, R.(...), 27/11/2017, p. 5, 10 - zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 3, 7). Het gaat echter om weinig meer dan blote beweringen die niet worden ondersteund door enig begin van bewijs in de vorm van medische verslagen. De door u neergelegde medische attesten en foto's bevestigen enkel uw gehoorproblemen, littekens, en opgelopen verwondingen. Over uw voorgehouden geheugenproblemen doen ze geen uitspraak.

Los daarvan doen de medische attesten geen uitspraak over de manier waarop u de verwondingen opliep. Niet enkel bevestigen de documenten geenszins de door u voorgehouden incidenten, u legt bovendien niet de gevraagde medische attesten voor, waaronder de Iraakse medische attesten waaruit moet blijken dat u onder de naam van uw broer werd verzorgd aan verwondingen die u heeft opgelopen bij de mishandeling door de militieleden die u hadden gearresteerd (zie CGVS, R.(...), 27/11/2018, p. 10-11 – zie CGVS, R.(...), p. 5, 9).

Tot slot moet er bovendien worden gewezen op het feit dat uw gedrag, in casu het niet reageren op de laatste oproeping van het CGVS, blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de asielpprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Uw gedrag ondersteunt dan ook enkel de vaststellingen en conclusies van het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweld-

incidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de ‘Baghdad belts’.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de ‘Baghdad Belts’ aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en

doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige

bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw Belgische en Iraakse identiteitsdocumenten, huwelijksakte, diploma's zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Ze tonen geenszins aan dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten in verband met uw verblijf in België kunnen op geen enkele wijze leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet, van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel)"* en van de materiële motiveringsplicht, *"doordat verwerende partij geheel ten onrechte geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker"*.

Hij wijst er vooreerst op dat er ernstige problemen zijn geweest tussen hem en zijn ex-echtgenote en stelt dat haar verklaringen duidelijk beoogden hem schade toe te brengen door twijfels te laten ontstaan met betrekking tot zijn vluchtrelaas. Hij betoogt:

"De verklaringen van zijn ex-echtgenote zijn evenwel ongeloofwaardig. Volgens haar zou verzoeker 'in de laatste periode' in Irak niet meer actief geweest zijn als politieagent, maar als vastgoed makelaar. Wat die 'laatste periode' dan precies inhoudt, kan zij niet zeggen. Er werd niet verder doorgevraagd.

Zij beweerde verder dat verzoeker voor 2008 in Syrië woonde, maar ook werkte in Irak en hij later ook problemen heeft gekregen. Wat die problemen dan waren volgens haar, werd niet gevraagd door de interviewer.

In ieder geval blijkt uit dit interview dat de verklaringen van zijn ex alles behalve samenhangend waren, zoals ook de interviewer uitdrukkelijk vaststelde (zie p.7 interview ex-echtgenote dd. 13.09.2016). Haar verklaringen beoogden louter het relaas van verzoeker te ondermijnen. Het feit dat uit het paspoort van mevrouw blijkt dat ze in 2009 en 2010 een Syrische verblijfsvergunning had en in Syrië verbleef, doet evenwel geen afbreuk aan wat verzoeker heeft verteld, m.n. dat hij haar in 2009 bij hem thuis heeft leren kennen toen zij de gehandicapte broer van verzoeker verzorgde. Wellicht ging zij in die periode naar Syrië om haar verblijfsvergunning te verlengen.

Zijn ex-echtgenote verklaarde immers zelf dat ze verschillende keren naar Irak is gereisd en daar verbleven heeft voordat zij getrouwd waren."

Wat betreft zijn incoherente verklaringen omtrent zijn vertrek uit Irak, geeft verzoeker aan dat dit reeds zes jaar geleden is en er ondertussen al ergere dingen zijn gebeurd in zijn leven. Ook geeft hij te kennen dat hij reeds tijdens het interview van 27 november 2017 verklaarde dat hij niet meer weet wanneer hij exact is vertrokken uit Irak. Deze *"kleine"* vergissing doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de waarheid.

Verder stelt hij dat hij voldoende bewijzen heeft in verband met het feit dat hij tot 2009 effectief bij de Iraakse politie heeft gewerkt: *"Hij heeft tijdens zijn asielprocedure foto's en video's neergelegd.*

Uit die foto's kan men zien dat verzoeker de rang van kapitein had. Verzoeker is begonnen bij de politie in 2004 en kon zoals gebruikelijk na 4 jaar promoveren, zodat moet worden aangenomen dat hij wel degelijk tot 2009 bij de Iraakse politie heeft gewerkt.

*Verder was er geen enkele weigering door verzoeker om documenten voor te leggen. Hij had zijn paspoort pas terug gekregen van zijn smokkelaar in 2012
Ook verklaart verzoeker duidelijk dat zijn documenten, na vrijlating uit de gevangenis, door zijn echtgenote achtergelaten werden bij zijn vriend M.a.B.(...).
Zijn ex kon het jammerlijk genoeg niet nalaten om zijn paspoort in stukken te verscheuren. Ook dit werd gedaan uit wraak en met het doel om verzoeker schade toe te brengen.”*

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij in het kader van de heroverweging van zijn status een andere versie van de feiten geeft, wijst verzoeker erop dat er een periode van zeven jaar is verlopen tussen het interview van 2011 en het interview van 2018 en er tijdens deze periode verschillende ingrijpende feiten zijn gebeurd, wat volgens hem een invloed heeft gehad op zijn welzijn. Verder geeft hij te kennen dat hij ook telkens heeft aangegeven dat er problemen zijn met zijn geheugen sinds hij werd mishandeld in Irak. Hij zou voor zijn geheugenproblemen verschillende keren op consultatie zijn geweest bij zijn huisarts en verwijst hiertoe naar stuk 8 gevoegd aan het verzoekschrift.

Wat betreft de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de voorgehouden desertie en wapendiefstal, repliceert verzoeker: *“Aangezien verzoeker zonder waarschuwing of melding vertrokken is uit Irak, zal hij ongetwijfeld vervolgd worden. Bovendien heeft hij zijn wapen eveneens niet teruggebracht. Daarbij komen nog de problemen met het huidig regime, waarbij verzoeker naar buiten bracht dat de toenmalige vicepresident betrokken was bij de bewuste bankoverval.
Al deze feiten maken het voor verzoeker uiterst gevaarlijk om terug te keren naar Irak. Het is volkomen normaal dat verzoeker niet weet hoe het onderzoek verloopt in het kader van de desertie-beschuldigingen, verzoeker leeft immers al jaren in België. Hieruit kan men niks afleiden m.b.t. de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Hij heeft bovendien documenten neergelegd m.b.t. zijn beschuldiging voor desertie, (stuk 4)”*

Dat verzoeker een aantal details uit zijn asielrelaas is vergeten, wijt hij aan het tijdsverloop. Volgens hem is het normaal dat hij zich bepaalde elementen, zoals namen en data, niet meer herinnert.

Ook wat betreft de tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip van overlijden van zijn zus, herhaalt hij dat hij zich mede door het tijdsverloop en door problemen met zijn geheugen niet veel data kan herinneren: *“Het is een gebeurtenis van meer dan 15 jaar geleden. Het is dan ook niet abnormaal dat men zich vergist over een jaartal van lang geleden.”* Daarnaast geeft hij te kennen: *“Belangrijker is dat verzoeker een overlijdensakte van zijn zus neerlegt die wel degelijk dateert uit het jaar 2004. De doodsoorzaak is zoals kan gelezen worden “schedelbreuk door geweerschoten”, (stuk 5)”*

Wat betreft de verstoting door zijn stam, licht hij toe: *“Verzoeker is uiteraard één keer verstoten door zijn stam. De reden van verstoting is door het werk dat hij deed in samenwerking met de Amerikanen.
De beslissing om verzoeker te verstoten kwam er nadat zijn zus werd vermoord door rebellen omwille van het werk dat verzoeker deed voor de Amerikanen. Deze verstoting werd mondeling gedaan.
Verzoeker stopte echter niet met zijn werk en had later een stamgenoot gearresteerd.
Hierna hebben de oversten van de stam zijn verstoting op papier gezet.
Bijgevolg gaat het zoals verzoeker zelf ook aangaf om één verstoting wegens het werk dat verzoeker uitvoerde in samenwerking met de Amerikaanse strijdkrachten.
Verzoeker heeft een schriftelijke verklaring m.b.t. de verstoting door de leiders van zijn stam. (stuk 6)”*

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoekers gedrag, namelijk het niet reageren op de laatste oproeping van het CGVS, blijk geeft van een gebrek aan medewerking en niet verenigbaar is met een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade, antwoordt verzoeker dat hij geen oproeping heeft ontvangen van het CGVS in 2021 en hij enkel om die reden niet heeft gereageerd op de uitnodiging. Hij benadrukt dat hij steeds heeft meegewerkt tijdens de asielprocedure, zoals ook blijkt uit de vorige interviews; hij was steeds bij elk persoonlijk onderhoud aanwezig.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de *“algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel)”* en van de materiële motiveringsplicht.

Onder verwijzing naar het EASO Country Report Iraq van oktober 2020 merkt verzoeker op dat IS zich heeft kunnen uitbreiden naar Bagdad-stad. Hij verwijst tevens naar een artikel uit het Laatste Nieuws dat meldt dat er in juli 2021 een bomaanslag werd gepleegd op een markt in Bagdad en dat deze aanslag van IS zal worden beantwoord waardoor het willekeurig geweld verder zal oplaaien. Tevens verwijst hij

naar een opwelling van de burgerprotesten, met name in Bagdad, dat deze nog gewelddadiger zullen worden en dat het conflict tussen de soennieten en sjiieten verder zal escaleren. Hij vervolgt: *“Daarbij komt het feit dat verzoeker een oud politieofficier is die soennieten van zijn eigen stam gearresteerd heeft, waardoor hij ook vijandigheden van het soenitische gedeelte van de bevolking en ook van zijn stam dient te vrezen.*

Als soenniet die destijds naar buiten bracht dat de sjiitische toenmalige vicepresident achter een bankroof zat, riskeert hij uiteraard ook de vijandigheden van sjiieten.”

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- stuk 4: document Iraakse politie m.b.t. oprichting onderzoekscommissie;
- stuk 5: overlijdensakte zus van verzoeker;
- stuk 6: schriftelijke verklaring m.b.t. verstoting verzoeker;
- stuk 7: attest handicap broer;
- stuk 8: medisch attest van 12 juli 2021.

3. Nota met opmerkingen

Op 13 augustus 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Zij voegt hierbij volgende bijlagen:

- (i) bewijs van aangetekende zending van de oproepingsbrief op 1 april 2021;
- (ii) printscreen van de database van het CGVS waaruit blijkt dat de oproepingsbrief op 1 april 2021 aangetekend werd verstuurd naar verzoekers laatste adres vermeld in het Rijksregister en dat verzoeker de oproepingsbrief niet is gaan afhalen bij bpost;
- (iii) printscreen van de database van het CGVS waaruit blijkt dat er ook in hoofde van verzoekers echtgenote is overgegaan tot een intrekking van de vluchtelingenstatus.

4. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5. Beoordeling

5.1. In de bestreden beslissing wordt artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

De commissaris-generaal licht uitgebreid toe dat na heronderzoek meerdere elementen aan het licht zijn gekomen die doen besluiten dat niet langer geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden redenen en incidenten die tot verzoekers vertrek uit Irak hebben geleid.

Verzoeker heeft de asielinstanties misleid, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het aangehaalde risico op vervolging.

Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat:

(i) de verklaringen van verzoekers ex-echtgenote en de door haar neergelegde stukken erop wijzen dat verzoeker niet zoals hij beweert tot het voorjaar van 2010 in Irak heeft verbleven, maar reeds eerder in 2008 of 2009 het land had verlaten en naar Syrië was gereisd waar hij zijn ex-vrouw heeft leren kennen;

(ii) verzoeker, in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen, ook zelf heeft verklaard dat hij Irak reeds in 2009 had verlaten;

(iii) uit de verklaringen van zijn ex-echtgenote bleek dat verzoeker op het ogenblik dat zij hem leerde kennen niet langer werkzaam was voor de Iraakse politie, maar enkele bouwprojecten had in Irak;

(iv) verzoeker geen overtuigend begin van bewijs kan voorleggen dat hij effectief tot en met 2009 voor de Iraakse politie heeft gewerkt, dan wel tot in het voorjaar van 2010 in Irak heeft verbleven, waardoor de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die intrinsiek zijn gelinkt aan of het gevolg zijn van verzoekers werkzaamheden bij de Iraakse politie (i.e. de overval op 31 juli 2009, de kleefbom die begin augustus 2009 onder zijn wagen werd geplaatst, de aanvaring met S.I.A.N., een lid van de Badr-Brigade, in november 2009, en de daaropvolgende detentie en mishandeling in december 2009), niet langer aannemelijk kunnen worden bevonden;

(v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wat er met zijn paspoort is gebeurd nadat de smokkelaar het hem in 2012 had terugbezorgd, wat doet vermoeden dat hij zijn paspoort doelbewust achterhoudt om de hierin vervatte informatie, en meer in het bijzonder dat hij Irak reeds voor 2010 had verlaten en meermaals van en naar Syrië is gereisd, ten aanzien van de Belgische overheden te verhullen;

(vi) verzoeker incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de feiten die de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Irak;

(vii) verzoeker in het kader zijn persoonlijk onderhoud van 6 maart 2018 diverse incidenten aanhaalt die hij merkwaardig genoeg niet heeft vermeld tijdens het doorlopen van zijn asielprocedure in 2011 (met name dat hij na de bankoverval werd gezocht op verdenking van desertie en wapendiefstal, dat zijn zus omwille van zijn professionele werkzaamheden werd vermoord, dat hij door zijn stam werd verstoten); en

(viii) dat het gegeven dat verzoeker opwerpt dat de beschuldiging van desertie en wapendiefstal het gevolg was van het feit dat hij vanaf midden augustus 2009 onwettig afwezig was, niet te rijmen valt met zijn bewering tot december 2009 voor de politie te hebben gewerkt en omwille van zijn werkzaamheden in augustus, november en december 2009 problemen zou hebben ondervonden met de Badr-Brigade waardoor hij Irak diende te verlaten.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en hierboven samengevat, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna blijkt.

5.2. Met betrekking tot de vaststelling dat de verklaringen van verzoekers ex-echtgenote en de door haar neergelegde stukken erop wijzen dat verzoeker niet zoals hij beweert tot het voorjaar van 2010 in Irak heeft verbleven, maar reeds eerder in 2008 of 2009 het land had verlaten en naar Syrië was gereisd waar hij zijn ex-vrouw heeft leren kennen, stelt verzoeker dat de verklaringen van zijn ex-echtgenote L. duidelijk beoogden om hem schade toe te brengen en zijn relaas te ondermijnen. Dit betoog kan echter niet overtuigen.

Deze verklaringen, afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud van 13 september 2016, vonden plaats in het kader van de heroverweging van haar status. Dit naar aanleiding van nieuwe elementen, met name haar vertrek uit België in 2012 en haar Iraaks paspoort. Daar werd ook uitdrukkelijk op gewezen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) L., 13 september 2016, p. 2). Zijn ex-echtgenote had er dus geen enkel belang bij om onware en onsamenhangende verklaringen af te leggen met betrekking tot hun verblijf in Irak en Syrië in de periode 2008-2010,

verzoekers werkzaamheden, en waar en wanneer ze elkaar leerden kennen, enkel en alleen uit rancune voor verzoeker. Integendeel, haar wijzigende verklaringen hebben er immers in de eerste plaats toe geleid dat het CGVS is overgaan tot het intrekken van haar eigen vluchtelingenstatus, zoals blijkt uit de bijlage (iii) gevoegd aan de nota met opmerkingen.

Dat de protection officer niet verder heeft doorgevraagd op de wijzigende verklaringen van zijn ex-echtgenote omtrent de laatste periode in Irak waarin verzoeker niet meer actief is geweest als politieagent maar als vastgoedmakelaar, doet hier geen afbreuk aan en neemt niet weg dat de verklaringen van zijn ex-echtgenote haaks staan op wat verzoeker bij het doorlopen van zijn verzoek om internationale bescherming heeft volgehouden. Betreffende zijn werkzaamheden verklaarde verzoeker namelijk dat hij steeds – van 2004 tot december 2009 – voor de Iraakse politie heeft gewerkt (NPO verzoeker 28 februari 2011, p. 7-9). Nergens meldde verzoeker dat hij nog als vastgoedmakelaar heeft gewerkt, ook niet toen hij expliciet werd bevraagd naar al zijn werkzaamheden (NPO verzoeker 28 februari 2011, p. 7).

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij stelt dat evenmin werd doorgevraagd naar wat die problemen dan waren waar zijn ex-echtgenote verklaarde: *“Hij woonde in Syrië voor 2008, maar hij werkte ook in Irak. En later heeft hij problemen gekregen.”* De protection officer heeft immers wel degelijk om verduidelijking gevraagd heeft nu hij erop heeft gewezen dat haar verklaringen allesbehalve samenhangend zijn, waarna zijn ex-echtgenote haar verklaringen verder toelichtte en waarop de protection officer verdere vragen stelde (NPO L. 13 september 2016, p. 7).

Het is uit het geheel van haar verklaringen en de door haar voorgelegde documenten dat is gebleken dat zij de vluchtelingenstatus had verkregen op grond van feiten die zij verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden en op basis van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status. Verzoeker kan dus bezwaarlijk volhouden dat zijn ex-echtgenote dergelijke verklaringen heeft afgelegd louter en alleen om hem schade te berokkenen.

Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat zijn toenmalige echtgenote de door haar afgelegde verklaringen wel staaft daar zij, in tegenstelling tot verzoeker, haar origineel paspoort voorlegt en dat zijn versie van de feiten niet compatibel is met de inhoud ervan. Uit haar paspoort blijkt immers dat zij zowel in 2009 als in 2010 effectief met een Syrische verblijfsvergunning in Syrië verbleef, zodat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat hij zijn ex-vrouw in 2009 in Bagdad heeft leren kennen. Dienaangaande komt verzoeker overigens niet verder dan het opwerpen van de blote bewering dat zijn ex-vrouw wellicht in die periode naar Syrië reisde om haar verblijfsvergunning te verlengen.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een attest – in kopie – om aan te tonen dat zijn broer gehandicapt is (stuk 7). Echter hieruit kan niet blijken dat hij, zoals door hem wordt voorgehouden, zijn toenmalige vrouw in 2009 bij hem thuis in Irak heeft leren kennen toen zij zijn gehandicapte broer zou hebben verzorgd.

Bovendien is de bestreden beslissing niet louter gestoeld op de verklaringen van zijn ex-echtgenote, maar ook op verzoekers eigen verklaringen en de vaststelling dat hij nalaat de verklaringen van zijn ex-echtgenote te ontcrachten aan hand van documenten waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze kan voorleggen, zoals het paspoort dat hem in 2012 werd terugbezorgd door de smokkelaar, de stukken die verzoekers tewerkstelling bij de Iraakse politie tot eind 2009 staven en de medische attesten die aantonen dat verzoeker na zijn detentie wel degelijk is gehospitaliseerd. De Raad moet vaststellen dat verzoeker tevens nalaat om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van zulke bewijskrachtige elementen.

De commissaris-generaal stelt hierover terdege vast:

“Vervolgens legde u incoherente en vage verklaringen af over uw vertrek uit Irak. Waar u bij het doorlopen van asielpcedure beweerde dat u Irak in het voorjaar van 2010 heeft verlaten, verklaart u in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus dat u Irak reeds in 2009 heeft verlaten (zie CGVS, R.(...), 27/11/2017, p. 5). Bovendien kan u niet zeggen of u bij vertrek al dan niet werd vergezeld door uw ex-echtgenote (zie CGVS, 27/11/2017, p. 5-6). Het is merkwaardig dat u zich op dergelijke wijze tegenspreekt en geen uitsluitel kan bieden over wie u vergezeld bij die reis. Vervolgens kan u evenmin zeggen waar u de grens overstak. U zegt uiteindelijk weinig meer dan dat u met de taxi de grens overstak en daarbij hulp kreeg van een vriend. U kan echter niet toelichten op welke wijze deze persoon u hielp. Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen allerminst overtuigen (zie CGVS, R.(...), 27/11/2017, p. 9-10).

U heeft bovendien geen overtuigend begin van bewijs om aan te tonen dat u effectief tot en met 2009 voor de Iraakse politie heeft gewerkt en pas in het voorjaar van 2010 Irak heeft verlaten. Nochtans kan logischerwijs worden verwacht dat u dergelijke stukken kan voorleggen.

Meer nog, uit uw verklaringen en de inhoud van het administratief dossier blijkt dat u weigert om essentiële stukken ter staving van uw verblijfplaatsen voor te leggen. U legt namelijk ongeloofwaardige verklaringen af over uw Iraaks paspoort. Bij het doorlopen van jullie asielpcedure in 2010-2011 verklaarden u en uw voormalige echtgenote dat het paspoort door de smokkelaar werd ingehouden (zie Verklaring, R.(...), vraag 21 - zie Verklaring, L.(...), vraag 21). In het kader van de heroverweging van de vluchtelingenstatus verklaart uw ex-echtgenote echter dat jullie, op uw aansturen, doelbewust enkel kopieën van de eerste pagina's uit jullie paspoorten hebben voorgelegd (zie CGVS, L.(...), 13/09/2016, p. 4). U ontkent de verklaringen van uw ex-echtgenote, maar u legt tegelijk uiterst incoherente en dus ongeloofwaardige verklaringen af over wat er met uw paspoort is gebeurd. U beweert dat u het paspoort omstreeks 2012 heeft teruggekregen van de smokkelaar, maar vervolgens spreekt u zich tegen over wat er met het paspoort is gebeurd. Eerst verklaart u dat het paspoort zich bij uw ex-echtgenote bevindt maar na een pauze tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u plots dat uw ex het paspoort heeft verscheurd (zie CGVS, R.(...), 27/11/2017, p. 7). Dat u doorheen het doorlopen van de verschillende procedures incoherente verklaringen aflegt betreffende uw paspoort, in combinatie met het feit dat uw ex-echtgenote wél haar paspoort voorlegt, laat vermoeden dat u uw Iraaks paspoort achterhoudt en op die manier verhindert dat het CGVS zicht krijgt op de inhoud van het document. Niet enkel verzaakt u daarmee aan de medewerkingsplicht die op u rust, het laat ook vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op uw verblijfplaatsen vóór uw komst naar België.

U verwijst verder naar de foto's die u eerder heeft voorgelegd, maar het is onduidelijk wanneer en in welke context deze foto's zijn gemaakt. Ze hebben dus weinig of geen bewijswaarde. Na het persoonlijk onderhoud van 27 november 2017 legt u kopieën voor van een loonfiche en een kopie van een attest van afwezigheid (dd. 20/08/2009). Ook deze documenten hebben weinig of geen bewijswaarde. Het is namelijk merkwaardig dat u de documenten pas jaren na uw vertrek uit Irak heeft voorgelegd. Bovendien gaat het om kopieën en bijgevolg makkelijk te manipuleren documenten, waardoor ze bij voorbaat een beperkte bewijswaarde hebben. De bewijswaarde van het attest van uw afwezigheid wordt verder teniet gedaan door de vaststelling dat er een opvallende fout in de Engelse hoofding van het document staat. Het attest heeft het namelijk verkeerdelijk over het 'Republic of Iraq, [...]nistry of Interior, Commanding of [...]ational police forces'. Los daarvan bevat uw asielaars bijkomende incoherenties, met name over uw desertie (zie verder). Uw documenten hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze en coherente verklaringen, wat hier dus niet het geval is. Kortom, de neergelegde documenten hebben geen enkele bewijswaarde, laat staan dat ze kunnen aantonen dat u tot en met 2009 in Irak voor de Iraakse politie heeft gewerkt.

Daarnaast verklaarde u over medische attesten te beschikken betreffende uw hospitalisatie na uw detentie in 2009. U legt echter geen enkel begin van bewijs voor hieromtrent, dit ondanks de expliciete vraag van het CGVS om dit wél te doen (zie CGVS, R.(...), 27/11/2017, p. 10-11)."

Waar verzoeker zijn incoherente en vage verklaringen over zijn vertrek uit Irak wijt aan het feit dat dit reeds zes jaar geleden heeft plaatsgevonden en er ondertussen al andere ernstige feiten zijn gebeurd, zoals de gevangenisstraf en de scheiding, kan hij niet worden gevolgd.

De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas, met name zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dit element betreft een bepalende ervaring in verzoekers leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, ook na verloop van de tijd en ondanks andere voorgevallen gebeurtenissen, in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Hoewel niet wordt verwacht dat verzoeker de exacte data van zijn vertrek opgeeft, kan wel worden verwacht dat hij minstens eensluidende verklaringen aflegt over de periode waarin hij Irak heeft verlaten (het voorjaar van 2010 dan wel reeds in 2009), dat hij nog zou weten of hij al dan niet vergezeld was van zijn toenmalige vrouw en dat hij ook nog zou weten waar hij de grens overstak.

Verzoekers gebrekkige verklaringen dienaangaande zijn niet ernstig te noemen en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Wat betreft zijn paspoort, komt verzoeker niet verder dan het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, dan weer zijn verschillende verklaringen te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Deze verklaring is echter louter post factum en vermag niet de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Verzoekers verklaringen ter zake waren duidelijk en

niet voor interpretatie vatbaar. Aanvankelijk beweert hij dat zijn paspoort, nadat het werd opgestuurd door de smokkelaar, zich bij zijn ex-echtgenote bevindt, om dan later na een pauze tijdens het persoonlijk onderhoud plots te verklaren dat zijn ex het paspoort heeft verscheurd (NPO verzoeker 27 november 2017, p. 7). De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststelling dat verzoeker doorheen het doorlopen van de verschillende procedures incoherente verklaringen aflegt betreffende zijn paspoort, in combinatie met het feit dat zijn ex-echtgenote wél haar paspoort voorlegt, laat vermoeden dat hij zijn Iraaks paspoort achterhoudt en hij geen zicht wenst te bieden op zijn verblijfplaatsen vóór zijn komst naar België.

Wat betreft de foto's die hij eerder heeft voorgelegd, volhardt verzoeker dat deze aantonen dat hij effectief tot eind 2009 bij de Iraakse politie heeft gewerkt. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, is het echter onduidelijk wanneer en in welke context deze foto's zijn gemaakt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan uit deze foto's niet blijken dat hij er de rang van kapitein had, noch wordt dit op objectieve wijze aangetoond. Met zijn redenering dat hij begonnen is bij de politie in 2004 en hij zoals gebruikelijk na 4 jaar kon promoveren zodat moet worden aangenomen dat hij tot 2009 bij de Iraakse politie heeft gewerkt, komt hij voorts niet verder dan loutere beweringen. Bovendien kan hij met deze gekunstelde uitleg nog steeds niet aantonen dat hij effectief tot eind 2009 bij het Iraakse leger heeft gewerkt gezien hij volgens zijn redenering reeds in 2008 kapitein moet zijn geweest. Deze vaststelling klemt des te meer gelet op de volgende verklaringen die verzoeker destijds heeft afgelegd (NPO 28 februari 2011, p. 8) over deze neergelegde foto's:

"Foto's kv:

- 1. In Samara we staan op het dat de Amerikanen hebben dat huis gehuurd en wij zaten daar. Daar waren geen Amerikanen meer die zaten elders die zaten in het huis van de burgemeester. Er staat een politieagent langs mij hij had epilepsie. Ik was vriendelijk met hem omdat hij ziek was. Ik liet hem zelfs roken in mijn bijzijn. (2005)*
- 2. Al hiyadi in samara 2006 we moesten de religieuze plekken beschermen en we hebben deze foto getrokken als aandenken. Mafoued graad hij was chauffeur. Enkele dagen is deze plaats opgeblazen en is het sektarische geweld begonnen.*
- 3. daar gaf ik les ik zeg ok (2006-2007)*
- 4. In karate 2008 Het zijn officiers het waren collega's en vrienden wij hebben samen naar school geweest. Ik heb samen met hun getraind je kan studenten trainen."*

Gezien verzoeker duidelijk verklaart dat de foto's zijn genomen tussen 2005 en 2008, kunnen deze geen bewijs vormen dat hij tot eind 2009 bij het Iraakse leger heeft gewerkt.

De vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de kopieën van een loonfiche en het attest van afwezigheid, evenals zijn bewering te beschikken over medische attesten betreffende zijn hospitalisatie na zijn detentie in 2009, laat verzoeker volledig ongemoeid. De appreciatie dat deze slechts weinig of geen bewijswaarde genieten, blijft dan ook zonder meer staande en wordt door de Raad bijgetreden.

Dat verzoeker geen andere stukken bijbrengt ter staving van zijn werkzaamheden bij de politie tot en met 2009 en zijn vertrek uit Irak in het voorjaar van 2010, terwijl dit logischerwijs wel kan worden verwacht, samen genomen met zijn incoherente verklaringen betreffende zijn paspoort en de gebrekkige bewijswaarde van de voormelde loonfiche en attest van afwezigheid, brengen zijn relaas verder aan het wankelen en doen vermoeden dat hij zijn vluchtelingenstatus heeft verkregen op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden.

5.3. Wat betreft de incoherente en tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd over de feiten die de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Irak en de vastgestelde omissies, houdt verzoeker in zijn verzoekschrift voor dat hem niet kan worden verweten dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en hij zich bepaalde elementen zoals namen of data niet meer herinnert. Zo wijst hij op het feit dat een periode van 7 jaar is verlopen tussen het interview van 2011 en het interview van 2018, dat er tijdens deze periode veel ingrijpende feiten zijn gebeurd die een invloed hadden op zijn welzijn en dat hij aan geheugenproblemen lijdt. Ter staving hiervan legt verzoeker een medisch attest neer van 12 juli 2021 opgesteld door huisarts A.-N.A. dat luidt als volgt: *"Meerdere keer op consultatie geweest wegens zorgwekkende vergeetachtigheid. We kunnen echter zijn klacht niet uitklaren."* (stuk 8).

Vooreerst merkt de Raad samen met verweerder op dat het bijgebrachte medisch attest geen diagnose bevat, noch informatie over de aard van de geheugenproblemen. Het attest licht geenszins toe op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich kunnen manifesteren, en of de problemen zich dus situeren op het vlak van het korte, dan wel het lange termijngeheugen. Evenmin blijkt uit dit attest dat verzoeker werd onderworpen aan een cognitief, neuropsychologisch onderzoek teneinde op objectieve wijze vast te stellen dat hij wel degelijk te kampen heeft met geheugenproblemen, zodat aldus dient te worden

aangenomen dat de mededeling dat verzoeker te kampen heeft met “*zorgwekkende vergeetachtigheid*” louter en alleen is gebaseerd op diens eigen verklaringen. Het medisch attest vermeldt overigens uitdrukkelijk “*we kunnen echter zijn klacht niet uitklaren*” en is dan ook niet van dien aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers opeenvolgende verklaringen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Verder bemerkt verweerder terecht dat het frappant is te moeten vaststellen dat verzoeker reeds tijdens zijn onderhoud op 27 november 2017 aangaf met geheugenproblemen te kampen en dat hij beschikte over medische attesten, maar hij deze evenwel niet heeft overgemaakt aan het CGVS (NPO verzoeker 27 november 2017, p. 5-6, 9 en 11). Verzoeker legde wel medische attesten en foto's neer die zijn gehoorproblemen, littekens en opgelopen verwondingen bevestigen, maar over zijn voorgehouden geheugenproblemen doen ze geen uitspraak. Dat hij dienaangaande nu slechts één enkel medisch attest kan voorleggen dat dan nog uiterst summier is, ondergraaft dan ook volledig zijn bewering reeds geruime tijd met geheugenproblemen te kampen en hiervoor medisch begeleid te worden.

Het lange tijdsverloop tussen de beide interviews alsook de feiten die zich in tussentijd hebben afgespeeld, kan evenmin verschoning bieden voor de incoherente en tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze reeds enige tijd geleden plaatsgevonden en ondanks andere feiten die in tussentijd zijn voorgevallen. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, betrekking op elementen die behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas. Deze elementen betreffen ingrijpende gebeurtenissen en bepalende ervaringen in verzoekers leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, ook na verloop van de tijd, in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Bijgevolg blijven volgende bevindingen gehandhaafd: “*Bij het doorlopen van de asielpcedure in 2010-2011 gaf u aan dat uw problemen voortvloeiden uit uw interventie tijdens een bankoverval op 31 juli 2009. Als gevolg daarvan werd een week later een kleefbom onder uw wagen geplaatst, kwam u in november 2009 in aanvaring met een lid van de Badr-brigade, en werd u op 20 december 2009 bij het ministerie van binnenlandse zaken gearresteerd en mishandeld door overheidsfunctionarissen die banden hadden met de Badr-brigades. In het kader van de heroverweging van uw status geeft u echter een andere versie van de feiten. U spreekt zich om te beginnen tegen over het tijdstip van de bankoverval. Zo beweert u dat de bankoverval op 31 augustus 2009 plaatsvond (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 5). Vervolgens past u dit aan en herhaalt u dat de bankoverval wel degelijk op 31 juli 2009 plaatsvond (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 6). Bovendien bent u vergeten dat er een week later een kleefbom onder uw wagen zou zijn geplaatst, wat gezien de ernst van het incident zeer merkwaardig is (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 7). Daarnaast legt u bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de verdere afwikkeling van uw probleem. U stelt namelijk dat u drie à vier dagen na de bankoverval bij het ministerie werd geroepen, er werd gearresteerd, en nadien werd mishandeld (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 7). Een tweetal weken later, omstreeks september 2009 werd u door uw familie teruggevonden. Dat is een compleet andere lezing van de beweerde gebeurtenissen dan in 2011. Toen verklaarde u namelijk dat u pas op 20 december 2009 bij het ministerie werd geroepen en op 5 januari 2010 door de Iraakse politiediensten werd teruggevonden. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen houdt u het er bij dat de feiten werkelijk plaatsvonden maar dat u een probleem heeft met data (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 7). Dat is echter geen afdoende verschoning voor de flagrante tegenstrijdigheden.*”

Wat betreft de medische attesten waaruit blijkt dat verzoeker littekens heeft en verwondingen heeft opgelopen, stelt de commissaris-generaal verder terecht dat deze medische attesten “*geen uitspraak [doen] over de manier waarop u de verwondingen opliep*”.

Het voorgelegd medisch attest van 8 maart 2011 werd opgesteld in België door een neus-, keel en oorarts en stelt bij “*Pers. Antecedenten: “Feb 2010: mishandeling met coma (geslagen met staaf) en kaakfractuur tot gevolg.*” Na klinisch onderzoek werd beschadiging van de linker gehoorbeentjesketen vastgesteld.

Het medisch attest van 1 juli 2011 werd eveneens in België opgesteld door een neus-, keel en oorarts waarbij een “*rotsbeenfractuur aan de linkerkant werd vastgesteld met een conductief gehoorverlies op basis van een incusluxatie*”. Uit het medisch attest van 22 augustus 2011 blijkt dat verzoeker hiervoor een ingreep heeft ondergaan.

Het attest van 29 november 2017 opgesteld door een Belgische huisarts meldt meerdere littekens van snijwonden aan zijn hoofd en ook *“gehoorverlies en gehoorbeentjes fractuur unilateraal”*.

In zoverre verzoeker hiermee een begin van bewijs wil leveren van zijn verklaringen over zijn arrestatie en mishandeling, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het attest van 8 maart 2011 blijkt dat de arts zich voor de gesuggereerde oorzaak van verzoekers letsels louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en niet op een objectieve bron van informatie, waardoor aan dit attest slechts een zeer beperkt gewicht kan worden gegeven. In de overige attesten wordt geen duidelijkheid gegeven over de door verzoeker verklaarde oorzaak van de opgelopen verwondingen. Er kan uit de medische attesten aan sich geen objectief en causaal verband tussen verzoekers letsels en de door hem aangehaalde omstandigheden van mishandeling blijken. De attesten tonen niet op overtuigende wijze aan dat de opgelopen letsels met zekerheid of uitsluitend zijn toe te schrijven aan de door verzoeker voorgehouden mishandelingen tijdens zijn beweerde detentie in 2009.

Gelet op al deze elementen en het summere karakter van de attesten, oordeelt de Raad dat aan deze medische attesten in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en zij aldus geen sterke aanwijzing vormen dat de opgelopen verwondingen overeenstemmen met de door verzoeker voorgehouden mishandeling.

De commissaris-generaal bemerkt overigens terdege: *“Niet enkel bevestigen de documenten geenszins de door u voorgehouden incidenten, u legt bovendien niet de gevraagde medische attesten voor, waaronder de Iraakse medische attesten waaruit moet blijken dat u onder de naam van uw broer werd verzorgd aan verwondingen die u heeft opgelopen bij de mishandeling door de militieleden die u hadden gearresteerd (zie CGVS, R.(...), 27/11/2018, p. 10-11 – zie CGVS, R.(...), p. 5, 9).”*

Wanneer het beperkt gewicht van de medische attesten wordt gezien in samenhang met het ontbreken van andere medische attesten, terwijl verzoeker verklaart hierover te beschikken, en met verzoekers verklaringen die geen blijk geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn letsels zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van detentie en mishandelingen door leden van de Badr-Brigade. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Irak opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwondingen.

De foto's waarop verwondingen van verzoeker te zien zijn, genieten slechts relatieve bewijswaarde. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen. Zij kunnen bovendien eenvoudig worden geësceneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd.

5.4. De commissaris-generaal motiveert verder terdege als volgt: *“Bovendien vallen uw verklaringen over de beschuldigingen van desertie en wapendiefstal niet te vereenzelvigen met uw verklaringen uit 2011. De beschuldigingen zouden namelijk gebaseerd zijn op een onwettige afwezigheid midden augustus 2009 (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 5-7), terwijl u volgens uw initiële versie van de feiten nog tot december 2009 voor de politie heeft gewerkt. Los daarvan kan u weinig of niets concreets vertellen over de beschuldigingen aan uw adres of de stand van het onderzoek. U kan niet zeggen wanneer u vernam dat u van deze zaken werd beschuldigd. Meer nog, u kan zelfs niet zeggen of u bij aankomst in België op de hoogte was van de beschuldigingen aan uw adres (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 7). U beweert dat er een procedure tegen u werd gestart, maar u kan niet zeggen hoe het ondertussen met die procedure staat. Vervolgens heeft u geen enkel concreet begin van bewijs waaruit blijkt dat u omwille van deze beschuldigingen wordt gezocht. Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen geenszins kunnen overtuigen en enkel het bedrieglijk karakter van uw asielmotieven illustreren.”*

Ter staving van zijn bewering te zijn beschuldigd van desertie, voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een brief van 25 januari 2010 waaruit blijkt dat er een onderzoekscommissie werd opgericht, belast met een onderzoek naar de onwettige afwezigheid van verzoeker sinds 8 januari 2010 (stuk 4). Vooreerst blijkt uit de vertaling van het document dat het een brief is van een luitenant-kolonel van de Federale politie gericht aan een kapitein van de Federale politie. Verweerder kan hier worden bijgetreden waar hij in zijn nota met opmerkingen bemerkt dat dit een intern document betreft dat niet zomaar aan burgers wordt afgegeven. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker wel een dergelijk document in handen zou hebben gekregen, waarvan hij trouwens nalaat toe te lichten hoe hij dit document dan nu plots zou hebben verkregen.

In de brief wordt voorts verwezen naar verzoekers afwezigheid en vlucht op 8 januari 2010. Ook dit valt niet te rijmen met verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 maart 2018 waarbij hij te kennen gaf dat de beschuldigingen zouden zijn gebaseerd op een onwettige afwezigheid midden augustus 2009 (NPO 6 maart 2018, p. 4-7) en het door hem neergelegde attest van afwezigheid van 31 augustus 2009, dat overigens een volledig andere hoofding en lay-out heeft dan de brief die bij het verzoekschrift wordt voorgelegd. Verzoeker verklaarde aangaande dit attest immers dat hij werd beschuldigd van desertie omdat hij vanaf 14 augustus onwettig afwezig was, en dat er daarom een onderzoeksraad werd ingesteld die zijn afwezigheid diende te onderzoeken (NPO 6 maart 2018, p. 4-6). Dat verzoeker dan nu een brief voorlegt waarin een onderzoeksraad wordt opgericht omdat hij sinds 8 januari 2010 onwettig afwezig was, doet, rekening houdend met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, nr. 5), dan ook het vermoeden ontstaan dat de door verzoeker voorgelegde brief gefabriceerd is en niet meer is dan een poging om zijn ongerijmde verklaringen hierover en zijn gebrekkige kennis omtrent de stand van het onderzoek, zoals deze blijken uit de bestreden beslissing, te verdoezelen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering te zullen worden vervolgd omwille van desertie, vindt verder bevestiging in de vaststelling dat verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van het feit dat hij werd beschuldigd van desertie (NPO 6 maart 2018, p. 5-8). Nochtans werd doorheen verzoekers asielpcedure in 2011, alsook in het kader van zijn onderhoud tot heroverweging in november 2017, uitdrukkelijk aan hem gevraagd of hij alle problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Irak heeft kunnen vermelden (NPO 28 februari 2011, p.10) en of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn asielaanvraag (NPO 18 augustus 2011, p. 14; NPO 27 november 2017, p. 11). Dat verzoeker dan een dergelijk essentieel element onvermeld laat, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van zijn bewering te worden vervolgd als deserteur. Verzoeker laat de vaststelling dat hij geen aannemelijke verklaring kan bieden voor het gegeven dat hij nooit eerder melding heeft gemaakt van deze beschuldiging, overigens volstrekt ongemoed.

5.5. Tevens stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast:

“Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat u ook een aantal andere details uit uw asielaanvraag bent vergeten. Zo beweerde u in 2011 dat u op het moment van uw vertrek bij de politie vier assistenten had. U noemde deze bij naam en rang (zie CGVS, R.(...), 18/08/2011, p. 6). U slaagt er later echter niet meer in om deze personen te benoemen. U weet enkel dat er een chauffeur was die A.(...) heette (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 14). In 2011 meldde u deze echter níet als één van uw assistenten. Evenmin kan u zich herinneren wie u via de radio op de hoogte bracht van de bankoverval (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 14-15).”

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het tijdsverloop en naar geheugenproblemen als verschuiving voor het zich niet herinneren van namen en data, verwijst de Raad naar wat daarover hierboven reeds is gesteld.

5.6. Wat betreft de dood van verzoekers zus, oordeelde de commissaris-generaal terecht als volgt:

“U beweert weliswaar dat uw zus omwille van uw werk bij de Amerikanen werd vermoord (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 11), maar hier kan geen geloof aan worden gehecht. U spreekt zich namelijk tegen over het tijdstip van haar overlijden. Initieel beweerde u dat ze in 2004 om het leven kwam (zie Verklaring, vraag 30). Momenteel verklaart u dat ze pas in 2006 werd vermoord (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 11). Bovendien is het hoogst merkwaardig dat u in 2011 niet heeft gemeld dat uw zus omwille van uw professionele bezigheden werd gedood. Er mocht namelijk worden verwacht dat u dat van meet af aan had gemeld. U heeft verder geen concrete en geloofwaardige indicaties dat u om die reden in Irak wordt gevisieerd. Los daarvan heeft u niet het minste begin van bewijs betreffende haar overlijden voorgelegd, laat staan van de problemen die u omwille van haar dood zou hebben.”

Waar verzoeker stelt dat hem niet kan worden verweten zich het exacte jaar van overlijden van zijn zus niet te herinneren, dit omdat het een gebeurtenis betreft die meer dan 15 jaar geleden plaatsvond, antwoordt verweerder terecht dat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat de moord op verzoekers zus een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid, waardoor er wel degelijk van verzoeker kan worden verwacht dat deze ingrijpende gebeurtenis in zijn geheugen gegrift staat en dat hij in staat is eensluidende verklaringen af te leggen over het jaartal waarin zij overleden is. Het gegeven dat verzoeker bij het verzoekschrift een overlijdensakte voorlegt die dateert uit 2004 (stuk 5), doet hier geen afbreuk aan. Bovendien betreft dit document een fotokopie waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan gehecht worden vermits deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk is te vervalsen en verwijst de Raad

naar de landeninformatie over de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, nr. 5).

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers zus inderdaad in 2004 is overleden, toont verzoeker niet aan dat dit het gevolg was van zijn werkzaamheden bij de politie. Uit dit document kan immers enkel worden afgeleid wanneer en hoe zij om het leven is gekomen, maar hieruit kan geenszins worden besloten dat zij is vermoord in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden, laat staan dat haar overlijden verband houdt met verzoekers persoonlijke problemen. Uit de vertaling van de akte blijkt bovendien dat verzoekers zus werd gedood op 30 augustus 2004. Verzoeker heeft evenwel steeds verklaard dat hij pas in september-oktober 2004 aan de slag is gegaan bij de Federale politie (CGVS vragenlijst 25 augustus 2010, p. 2; NPO 28 februari 2011, p. 7; NPO 18 augustus 2011, p. 3). Hij kan dan ook niet ernstig volhouden dat zijn zus in 2004 werd vermoord omwille van zijn werkzaamheden bij de politie in Irak.

5.7. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn verstoting en merkt terdege op: *“Bovendien legt u zeer incoherente en onvolledige verklaringen af over uw verstoting. U beweert namelijk dat u niet één keer, maar tot tweemaal toe werd verstoten: éénmaal mondeling en éénmaal schriftelijk (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 11-12). De eerste keer werd u verstoten omwille van de moord op uw zus, de tweede keer omwille van de arrestatie van een familielid dat bij Al Qaeda aangesloten was. Nadien komt u daarop terug en beweert u dat u in feite slechts één keer werd verstoten, maar dat het eerst om een mondelinge verstoting ging die pas later op papier werd gezet (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 12). Dergelijke aanpassingen zijn weinig meer dan post factum verklaringen met als enig doel alsnog enige coherentie aan uw verklaringen te geven. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u - afhankelijk van de versie van uw verklaringen - omstreeks 2007 of 2008 werd verstoten, maar daar pas van op de hoogte werd gesteld nadat u in België aankwam, dus meer dan drie jaar na uw verstoting. Volgens u durfde men u niet onmiddellijk te verstoten aangezien het hoofd van uw stam bang voor u was (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13). Die uitleg kan absoluut niet overtuigen. Niet in het minst omdat u niet kan zeggen wanneer u vernam dat u was verstoten. U weet enkel dat u op dat moment in België was (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13). Ook nu biedt u geen overtuigende uitleg voor deze vreemde gang van zaken. U verwijst enkel naar het informeel karakter van de stammenwerking (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13). Vervolgens is het opmerkelijk dat er geen enkele poging werd ondernomen om tot verzoening met uw stam te komen. Aangezien het verregaande karakter dat een verstoting volgens u heeft, is het zeer merkwaardig dat jullie niet probeerden om tot een vergelijk te komen. Ook nu heeft u geen goede verklaring. U stelt enkel dat uw vader u niet kan vertegenwoordigen omdat hij te oud is en dat de andere broer waarmee u contact heeft niets voor u kan doen aangezien hij het syndroom van Down heeft (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13). Los daarvan zijn er geen concrete of geloofwaardige indicaties dat u omwille van uw verstoting moet vrezen voor represailles van uw stamleden, waardoor het ongeloofwaardig karakter van uw vrees niet wordt weggenomen. U heeft tot slot geen begin van bewijs betreffende uw verstoting, wat mag verbazen aangezien u verklaart dat er een schriftelijke neerslag van uw verstoting bestaat (zie CGVS, R.(...), 06/03/2018, p. 13).”*

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker vast aan de verklaring dat hij maar één keer werd verstoten en tracht hierbij de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn verklaringen te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Deze verklaring is echter louter post factum en vermag de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties niet te verklaren of te weerleggen.

Verder voegt verzoeker een verstotingsbrief toe aan zijn verzoekschrift (stuk 6) waarvan de Raad vaststelt dat het enkel een kopie betreft. Verder bevat een dergelijke brief geen enkele garantie met betrekking tot de identiteit van de ondertekenaars of de authenticiteit van de stempels en blijkt uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier bovendien dat in Irak en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraakse documenten kunnen worden verkregen (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, nr. 5). Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te kunnen hechten aan de beweerde verstoting.

Dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan voormelde brief, wordt overigens bevestigd door de vaststelling dat de inhoud van deze brief niet overeenstemt met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij het CGVS. Daar waar verzoeker aangaf dat hij werd verstoten omwille van zijn werk bij de Amerikanen met de moord op zijn zus als gevolg en omwille van de arrestatie van een familielid dat bij Al Qaeda was aangesloten (NPO 6 maart 2018, p. 11-12), wordt in de brief in zeer algemene bewoordingen gesteld dat verzoeker wordt verstoten *“omwille van zijn werkzaamheden bij de politie en*

het gegeven dat hij de bezettingstroepen hielp om de islamitische Mu-Jihad te bestrijden en deze islamitische groeperingen (de leden van zijn clan) te laten arresteren". Nergens in de brief wordt verwezen naar de moord op verzoekers zus of wordt Al Qaeda vermeld.

De commissaris-generaal stelt voorts terecht dat, voor zover wordt aangenomen dat verzoeker pas na aankomst in België in 2010 op de hoogte werd gesteld van voornoemde verstoting in 2007-2008, niet worden ingezien waarom hij hier dan geen melding van maakte tijdens zijn onderhoud in februari of augustus 2011 (NPO 6 maart 2018, p. 11). Ook tijdens het onderhoud dat op 27 november 2017 plaatsvond, liet verzoeker na de verstoting te vermelden. Nochtans werd uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd of hij alle problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek heeft kunnen vermelden (NPO 28 februari 2011, p.10) en of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn asielrelaas (NPO 18 augustus 2011, p. 14; NPO 27 november 2017, p. 11). Dat verzoeker plots dergelijke nieuwe elementen inroept, is dan ook weinig ernstig te nemen. Verzoekers uitleg dat hij niet de kans kreeg om dit te melden is niet geloofwaardig aangezien net blijkt dat hij driemaal werd geïnterviewd en steeds te kennen gaf dat hij alle elementen heeft kunnen vertellen. Verzoeker laat de vaststelling dat hij geen aannemelijke verklaring kan bieden voor het gegeven dat hij nooit eerder melding heeft gemaakt van deze verstoting overigens volstrekt ongemoeid.

De bewering dat hij door zijn stam werd verstoten, kan gelet op voorgaande overwegingen niet worden aangenomen.

Verder zijn er geen concrete of geloofwaardige indicaties dat verzoeker omwille van zijn werkzaamheden bij de Iraakse politie in functie waarvan hij soennieten van zijn eigen stam zou hebben gearresteerd, moet vrezen voor represailles van zijn stamleden. Verzoeker blijft hier bij loutere beweringen zonder concrete en geobjectiveerde elementen bij te brengen die deze onderbouwen.

De commissaris-generaal besluit dan ook terecht: *"Vervolgens verwijst u naar de problemen die u kende omwille van uw verleden bij de Iraakse politie, zowel ten tijde van het Baath-regime als na de val. U schept geen duidelijkheid over het tijdstip van uw vertrek uit Irak en er zijn geen overtuigende of geloofwaardige elementen die aantonen dat u omwille van dat verleden momenteel voor represailles moet vrezen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u omwille van uw professioneel verleden niet naar Irak kan worden teruggeleid. U beschikt bovendien niet over enig concreet en overtuigend bewijs om die vrees te ondersteunen."*

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij soenniet is, leest de Raad in de beschikbare landeninformatie dat soennieten in Bagdad weliswaar grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiitische militieën, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden (EASO *"Country Guidance note: Iraq"* van januari 2021, p. 68-69).

Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er in zijn hoofd, omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, een gegronde vrees bestaat voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

5.8. Waar verzoeker wordt verweten dat zijn gedrag, in casu het niet reageren op de laatste oproeping van het CGVS, blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade, stelt verzoeker dat hij geen oproeping heeft ontvangen en daarom niet heeft gereageerd op de uitnodiging voor een persoonlijk onderhoud.

In haar nota met opmerkingen, stelt de verwerende partij evenwel dat verzoeker wel degelijk op correcte wijze werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud waar hij de redenen kon voorleggen voor het behouden van zijn vluchtelingenstatus. Ter staving hiervan verwijst verwerende partij naar de bijlagen (i) en (ii) toegevoegd aan haar nota met opmerkingen, waaruit blijkt dat de oproeping op 1 april 2021 conform artikel 57/6/7, § 3 van de Vreemdelingenwet aangetekend werd verzonden naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister. Verder blijkt dat verzoeker zijn aangetekende zending niet tijdig bij bpost is gaan afhalen waardoor de oproepingsbrief op 20 april 2021 werd terugbezorgd aan het CGVS. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, geschiedt de kennisgeving niet op het ogenblik dat de

geadresseerde daadwerkelijk kennis neemt van de oproeping maar wel op het ogenblik dat de zending met die oproeping op het laatste adres in het Rijksregister werd aangeboden, behoudens overmacht (RvS 10 december 2007, nr. 177.725). Verzoeker geeft niet de minste verklaring waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest de aangetekende zending af te halen, zodat er in zijn geval geen sprake kan zijn van overmacht.

5.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen inzake zijn werkzaamheden voor de Iraakse politie tot en met eind 2009 en zijn verblijf in Irak tot in het voorjaar van 2010 die doorslaggevend zijn geweest voor zijn erkenning. Immers, indien verzoeker niet effectief tot en met eind 2009 werkzaam was voor de Iraakse politie, kan er voorts geen geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten – namelijk de overval op 31 juli 2009, de kleefbom die begin augustus 2009 onder zijn wagen werd geplaatst, de aanvaring met een lid van de Badr-Brigade in november 2009 en de daaropvolgende detentie en mishandeling in december 2009 – daar deze intrinsiek zijn gelinkt aan of het gevolg zijn van verzoekers werkzaamheden bij de Iraakse politie. Daarnaast geeft verzoeker in het kader van de heroverweging van zijn status een andere versie van de feiten.

De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht besloten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

5.9.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als uit de UNHCR-richtlijnen en de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Verzoeker brengt geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad is gesteund.

Zo is het door verzoeker bijgebrachte persartikel van 20 juli 2021 betreffende een bomaanslag in Bagdad, opgeëist door IS, niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn.

Het is immers op grond van omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette bronnen waarnaar in talrijke objectieve rapporten wordt verwezen, dat deze regio als relatief veilig wordt bestempeld. De loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in deze regio toont op zich niet aan dat de feitelijke vaststellingen in deze rapporten niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen

immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij worden beoogd, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. Verzoeker verwijst slechts naar één incident, hetgeen op zich niet toelaat te besluiten dat de situatie in Bagdad dermate zou zijn verslechterd dat eenieder die naar deze stad terugkeert louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Waar verzoeker verwijst naar de burgerdemonstraties in Bagdad die sinds oktober 2019 plaatsvinden en het geweld dat daarbij werd gebruikt ten gevolge van de socio-economische omstandigheden, wijst de Raad er samen met verweerder op dat dit type geweld evenwel niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Waar verzoeker nog wijst op de groeiende invloed van IS in Irak, blijkt uit de bestreden beslissing dat met dit gegeven genoegzaam rekening werd gehouden maar terecht werd geoordeeld dat de positie van IS geenszins is te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014, dat de aanvallen van IS in wezen gerichte aanvallen betreffen en dat het aantal burgerdoden bij veiligheidsincidenten eerder beperkt blijft. Alleszins blijkt de mate van het geweld niet van die aard dat iedere burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om door het geweld te worden getroffen.

5.9.2. Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker toont echter geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij verwijst naar zijn werkzaamheden bij de Iraakse politie in functie waarvan hij soennieten van zijn eigen stam zou hebben gearresteerd en hij voorhoudt dat hij als soenniet tevens moet vrezen voor sjjiitische vijandigheden, merkt de Raad op dat de *“persoonlijke omstandigheden”* niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, laat verzoeker evenwel na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5.9.3. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, neemt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dan ook over.

5.10. De tot hertoe niet eerder besproken documenten voorgelegd door verzoeker, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw Belgische en Iraakse identiteitsdocumenten, huwelijks-*

akte, diploma's zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Ze tonen geenszins aan dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten in verband met uw verblijf in België kunnen op geen enkele wijze leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming."

5.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meerdere malen werd gehoord op het CGVS, ook in het kader van de heroverweging van zijn vluchtelingenstatus. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

5.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES